

Jag vill nu att männen på varje plats ska be, med upplyfta, heliga händer, utan vrede och diskuterande. På samma sätt ska kvinnorna smycka sig med anständig klädsel, med blygsamhet och gott omdöme, inte med håruppsättningar och guld eller pärlor eller dyra kläder, utan så som det anstår kvinnor som bekänner sig till gudsfruktan: med goda gärningar! (1 Tim 2:8-10)

Jag kommer gå igenom dessa två meningar. Predikan har inget namn. Utom dessa två meningar, har den inget tema, inget sammanhållande perspektiv. Verserna har grott sig fast i min själ, och jag vill försöka förstå, och ge dem vidare. De består av två uppmaningar. Varje uppmaning har en positiv och en negativ sida. De positiva sidorna är be & gör gott. De negativa är varning för gräl, och för utseendefokusering. I koncentrat är alltså uppmaningarna i texten: *Be, undvik gräl. Akta er för utseendefokusering, gör goda gärningar.*

Jag vill nu att männen... En iögonfallande aspekt är att stycket uppdelat efter kön. Ett ord till männen, ett ord till kvinnorna. Jag tänker i huvuddelen av predikan att inte ägna uppmärksamhet till det. Så mycket av innehållet är ju allmängiltigt! Bön, gräl, fåfänga, goda gärningar... Men samtidigt så finns orden där: *Jag vill nu att männen... på samma sätt ska kvinnorna.* Och vi tror väl ändå att det finns någon poäng i att det står så. Så jag ska försöka ge förslag på vad det kan vilja säga, sist i predikan.

Så det är två uppmaningar, och predikan blir alltså tredelad. 1) Vad betyder det att be med upplyfta heliga händer, utan vrede och diskuterande. 2) Är det förbjudet att vara fin? Om fåfänga, och om goda gärningar. 3) Och sist, ett försök att förstå vad dessa uppmaningar har med kön att göra. Jag kommer då att fokusera på de positiva aspekterna: De goda gärningarna, och kallelsen till bön.

Stycket börjar så här: ***Jag vill nu att männen på varje plats...*** Vem är denne ”jag”, som har något att säga till oss i Tabernaklet, i Vasa i Göteborg? Han har precis förklarat att han är *en hedningarnas lärare i tron och sanningen.* (det betyder att han är sänd ut från det judiska folket, till oss andra folk) Och dessförinnan att *för detta är jag satt till förkunnare och apostel.* Apostel betyder **utsänd.** Är man utsänd av någon har man auktoritet att tala för den personen, i den personens namn. I brevets första vers får vi klarspråk: *Från Paulus, apostel åt Kristus Jesus, på uppdrag av Gud, vår frälsare och Kristus Jesus, vårt hopp.* [Ni vet, det finns biblar som har ord från Jesus i rött. Kyrkan har i alla tider trott att Jesus utrustade och sände ut apostlarna, för att föra hans budskap vidare, med auktoritet från honom. Vi skulle inte veta något om Jesus, om det inte vore för dom. Så i en sådan Bibel, finns det någon anledning att inte dessa ord skulle vara rödfärgade?]

Männen, på varje plats. Det är märkligt. Paulus skriver till Timoteus, som är en ung ledare för församlingen i Efesus. En församling med sina specifika bekymmer och glädjeämnen, i en grekisktalande stad i det Romerska imperiet, på nuvarande Turkiets kust. Och i Paulus brev till denne ende person och situation, så hör vi ändå ***på varje plats***, så att det ekar ända in i Tabernaklet, med Kristi fulla auktoritet, *Jag vill nu att männen på varje plats ska be.*

Ja, vänner, vad skulle vi annars göra? Varför samlas vi? Vad tror vi på? Vad förenar oss? Vad är vårt fokus? Vart är vår riktning? **Jag vill nu att männen på varje plats ska be, med upplyfta händer..** Riktning. Filosofen Nietzsche, en ateist från 1800-talet som gjorde sig känd genom att hävda att Gud är död, han skriver om en galen man, som mitt på ljusa dagen tänder en lykta, rusar fram på torget och skriker *Jag söker Gud! Jag söker Gud!*. Folk skrattar åt honom, men han fortsätter att ropa. Och lyssna på hur han fortsätter, är inte detta en kusligt träffande beskrivning av mänskligheten utan riktning, utan kontakt med Gud, utan bön? *Vad gjorde vi när vi lossade kedjan mellan denna jord och dess sol? Vart är den på väg nu? Vart är vi på väg? Bort från alla solar, allt ljus? Störtar vi inte, fortfarande? Bakåt, åt sidan, framåt, i alla riktningar? Finns det fortfarande ett uppe och ett nere? Eller irrar vi omkring i en oändlig tomhet? Är det inte samma sak, med en värld som har lämnat Gud, och en församling, som glömmer att be? Mot vem är vår riktning? Utan bön, har vi någon riktning, alls?*

Och om vi vill ha en otvetydig riktning, mot Fadern, i himlen, varför inte visa det med vår kropp? Varför inte involvera kroppen i bön? Gud har skapat oss med själ och kropp, med språk och kroppsspråk. (Om någon säger att han vill kramas, men står med armarna i kors, och tittar bort, är inte det konstigt?) Och om vi längtar efter Gud, vill ha kontakt, vill ha riktning, varför inte låta kropp och själ, ord och hand-riktning, vara ett i det? Himlen, uppåt, det är en universell symbol för Gud. Gud som är över oss, som ser allt, som är nära, men ändå bortom räckhåll. Jesus använder symboliken med kroppen. Han ser upp mot Himlen, tackar Gud, och bryter brödet. Han går upp på ett berg när han vill vara ensam med Himlens Gud. Och det står att vi ska sträcka händerna mot Gud. Det är bildligt menat, kanske någon säger. Det är hjärtats riktning som spelar roll, inte kroppens. Ja, men finns det inte en frihet i att låta kroppen tala? (Och om vi aldrig, någonsin, sträcker våra händer mot Gud, om symbolen helt försvinner, riskerar vi inte att glömma innehållet, vad det innebär att sträcka sig mot Gud?)

Be med upplyfta, heliga händer, utan vrede och diskuterande. Paulus varnar mycket för diskussionsvrede i Timoteusbreven. *Strid inte om ord, det bryter bara ner dom som lyssnar.* Det går emot den gemensamma bönen, enheten med händerna mot Gud. I viss mån får vi problemet och lösningen tillsammans. Gräl splittrar. Riktningen mot Gud enar. Har ni tänkt på det, hur bönen enar? Nu pratar jag bara ur egen erfarenhet; vi umgås, vi talar, det gnisslar och missförstås och relationerna knakar, men om det tas initiativ till en bönestund, särskilt i mindre grupp, så plötsligt kan det irriterande blekna och glömmas. *När ni står och ber, så förlåt om ni har något emot någon.* Och Guds Ande ger stor hjälp. Enhetens Ande bjuds in, och jag märker att det kanske inte är en så stor klyfta mellan oss, ändå. Och människor säger de vackraste saker när de ber! Jag tror faktiskt att varenda person som jag någonsin har hört be högt på en bönesamling har berikat stunden för mig, och det har skapats ett band mellan oss. Alla är inte bekväma med att be högt. Och det kan vara svårt att vara vaken i Anden, lyssna och be med. Men det ger frukt!

Gör jag det för enkelt? Allvarlig oenighet – går det att bara skyla över genom att be ihop? Sluta prata – börja be? Nej, innehållet i den kristna tron, den kristna läran, är oerhört viktig. Paulus nämner ett par personer i församlingen och säger att det budskapet, som dom för fram, det vänder upponer på tron för vissa. Vänder upponer på tron! Det går inte att låtsas som att allt är okej, alla åsikter är bra, och det spelar ingen roll ändå, Gud älskar alla och nu pratar vi inte mer om det. Nej, det är på allvar! Men, det spelar inte bara roll, vem som har rätt och vem som har fel.

Påve Franciskus har sagt att kyrkan ska vara som ett fältsjukhus för sårade i strid. Om vi diskuterar med varann i vrede, är det som att vi tar in skottlossning och granatkastning in i sjukhuset. Hur kan vi då erbjuda helande? Vem vill då söka en fristad hos oss? Tänk om du har rätt! Tänk om det är en viktig fråga! Tänk om du kan vinna striden! Det är ändå inte rätt att se församlingen som en krigszon, med meningsmotståndare i bänkraderna som dina fiender. Människor dör av strider. Till och med olyckliga, oskyldiga åskådare kan dö.

Jag har hoppat över två ord, som i högsta grad knyter an till detta. ”Jag vill nu att männen på varje plats ska be, med upplyfta **heliga, händer**”. Våra händer, det är våra gärningar, våra hand-lingar. Är dom rena?

I början av Jesaja bok försöker folket få kontakt med Gud. De firar alla sina högtider, sina offer och gudstjänster. Dom lyfter händerna mot Gud, men Gud säger, ”*Jag sluter mina ögon för er. Hur mycket ni än ber, kommer jag inte att lyssna. För era händer är fulla av blod. Tvätta er, och gör er rena. Ta bort era onda handlingar ur min åsyn.*” Om det är våra händer som vi sträcker mot Gud, som är helig, då **måste** våra händer vara heliga. Det är inte en fråga om pluspoäng. Jesus säger att om du är på väg till kyrkan med en gåva till Gud, och kommer att tänka på att du har en konflikt med en bror, lägg ner gåvan, gå och träffa din bror, och sen kan du komma till templet. För den som har sagt till sin bror att han är en riktig idiot, han är skyldig inför domstolen. Skyldig till vad? Skyldig till mord. Fratricid, brodermord. Världens första bröder, Kain och Abel mördade varandra. Vi har följt Kains exempel. Våra ord är dödliga vapen. Människor dör av strider. *Våra händer är fulla av blod.*

Vi har kanske vuxit upp med att Gud hör all bön. Att Gud kommer till alla som vänder sig till honom. Om du står med din bror slagen vid dina fötter, och lyfter en blodig hand mot himlen, då finns det bara **en sak** som det går att tala med Gud om. Att avleda ämnet, att börja be med andra, om nånting annat, det är inte *att kallar på Herren i sanning*. (Ps 145:18) Då vill Gud inte lyssna. Gud befriar genom **sanningen**, längs **vägen**, till **livet**. Gud kan rena våra händer. Och då kan vi be i full frihet. ***Be med upplyfta, heliga händer, utan vrede och diskuterande.***

Det var del 1 i predikan, om bönen. Del 2 handlar om fåfänga och goda gärningar.

Får jag visa två av mina avgudar? Jag har dem i ett skåp hemma. I ett stängt skåp, och inte så att jag kan se dem. Jag vill ju slippa andlig påverkan. Men jag har kvar dem, jag tänker att de nog ändå kan komma till nytta någon gång, kanske vid högtider och sånt. Här, dom heter *Fructis* och *Crew*. Ni förstår, som kille och tonåring, är det inte så värst mycket man får göra åt sitt utseende. Det är inte direkt accepterat att smycka sig eller sminka sig. Men håret, det får man göra något åt, och om man tittar noga på sitt hår, så kan man märka att det ser ganska konstigt ut. Men det finns saker man kan köpa för att göra något åt saken. Som hårvax. Titta vad man kan göra. Problemet är bara att det inte går att få det perfekt. Och att det aldrig stannar så. Allt förstör, vind, vatten, en tröja man tar på sig, en vänskaplig klapp på huvudet... Det är tur att det finns så mycket speglar överallt. Det kanske var ett bra samtal på gång, men det är bäst jag går och kollar och fixar till håret, det känns som att det inte ligger rätt... Och så är jag plötsligt väldigt låst av min frisyra. Det har blivit den som bestämmer över mig. Fast jag trodde det var jag som skulle bestämma över den.

Och nu har jag en fråga till er: Är hårvax synd? Är det? Det är ingen enkel fråga? Jesus sa väl ungefär att det är bättre att ha en töntig lugg när man går in till himmelriket, än att man missar festen, och går förlorad med hull och hår. Jag var kristen. Var jag på väg att missa festen? Gud jobbar med oss en sak i taget. Men det är klart att jag missade en del fest, delvis. Det tog mycket av mitt fokus, min närvaro. Vi har bara ett fokus; vi måste vara kloka i vad vi lägger det på. Det är det nästa mening handlar om: Skönhet, gott omdöme, fokus. **På samma sätt ska kvinnorna, med anständig klädsel, smycka sig med måtta och förstånd.** Måtta och förstånd, gott omdöme, det finns ett eget ansvar här. Men här kommer varningen: **inte med håruppsättningar och guldsmycken eller pärlor eller dyra kläder.**

Är det synd med håruppsättningar, guldsmycken, pärlor och dyra kläder? Det kanske är som att fråga om det är fel med pengar, sex och makt. Pengar: Dyra kläder. Sex: Utmanande klädsel, för att få bekräftelse. Makt/status: Spegel spegel på väggen där, säg vem som vackrast i kyrkan är? Nej, det är inte fel med håruppsättningar, guldsmycken, pärlor och dyra kläder och det är inte fel med pengar, sex och makt – allt är skapat av Gud – men om du är oförsiktig och håller dom för högt över ditt huvud så kan de ta över ditt liv och äta upp din själ tills du bara har ett tomt skal kvar. Och det vill ingen, förutom Satan. Vi vill ha dig här, närvarande, hela du, som du är. Vi behöver dig, vi vill se dig ibland oss, oavsett vilka av världens skönhetsstävlingar du inte kommer vinna, för lyssna: **Det här är smycken som passar en kvinna som bekänner gudsfruktan: Goda gärningar!** (På väggen en målning från 1800-talet, *All is vanity.*)

Jag tror faktiskt vi underskattar goda gärningar. Jag har hört förringande formuleringar; ”bara goda gärningar”, man vill väl ha en *betydelsefull* uppgift i en församling? Det är som att församlingen, det är det som händer på scen, kanske i styrelserummen, inte på markplan. Syns du inte, finns du inte. Så viskar djävulen. Men Jesus säger, din Fader, som ser i det fördolda, ska belöna dig.

Lyssna på Efesierbrevet 4:11. Det låter först som att det är en kristen elit som är i fokus, men det vänder. Det handlar om nåt som brukar kallas *tjänstegåvorna*, men det är inte på dem fokus ligger, alls, lyssna: *Kristus gjorde några till apostlar, andra till profeter, till evangelister, till herdar & lärare, för att utrusta dom heliga (Hela församlingen!) till att fullgöra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp, tills vi alla når fram till enheten i tron och kunskapen om Guds son.* Va? När man inte fram till kunskapen om Guds son genom att lyssna på bra predikningar? Nej, vi når tillsammans fram till kunskapen om Guds son, och enheten i tron, när vi praktiserar det vi har hört. Där är poängen, där är frukten, där är glädjen, där är livet. Det här vore väl en ynkelig predikan, ett sorgligt försök till gudstjänst, om det inte gav en enda frukt, någon som uppmuntras att göra gott mot någon annan? Vad vore den här kyrkan mer än fyra väggar och ett tak, var vore livet, pulsen i församlingen? Skulle vi ens vara värda att kallas församling utan en gemenskap som tar hand om varandra? Vad skulle göra våra gudstjänster annorlunda än de tomma högtider och ceremonier som Herren säger att han *hatar*, i början av Jesaja bok? Dom tråkar ut honom! (Det låter hårt av Gud, men det är kanske är vissa här som *knows the feeling?*) Våra gudstjänster är till för att bära frukt! Våra gudstjänster är till för att inte alltihop ska rinna ut i sanden, utan för att vi som gemenskap ska påminnas om vad och vem det är vi lever för, för att vi åter ska rikta in oss mot Honom som tar emot oss, rätar på våra ryggar, och sänder oss ut att bära frukt i goda gärningar.

Jag hittade faktiskt en rolig lista, för att göra det konkret. Katolska kyrkan gillar ju struktur. Dom har tydligen en lista på 7+7 ”officiellt goda gärningar” eller ”barmhärtighetsgärningar”. Det är 7 kroppsliga (med ett tillägg) och 7 själsliga. Nästan alla punkter har gott bibelstöd. Lyssna, det är **inte** en checklista. Se det som inspiration. Det finns förstås inga gränser för möjligheterna i att vara kreativ i detta.

Kroppsliga barmhärtighetsgärningar:

- 1: Föda den hungrige.
- 2: Ge vatten åt den törstige.
- 3: Kläda den nakne.
- 4: Ta emot främlingen.
- 5: Besöka den sjuke.
- 6: Besöka den fängslade
- 7: Begrava den döde
- 8: (tillägg) Ta hand om skapelsen

Andliga barmhärtighetsgärningar:

1. Undervisa den okunnige
2. Stötta den tvivlande
3. Visa syndaren rätt väg
4. Vara tålmodig mot den besvärlige
5. Förlåta överträdelser
6. Trösta den plågade
7. Be för de levande [och döda]

Och jag tror det finns en poäng i att ställa upp självupptagen ytlighet som i konflikt med goda gärningar. Ju mer vi fokuserar på oss själva, desto mindre blir vår värld. Desto mindre märker vi varandra och varandras behov. Det enda som krävs för att följa detta budet är faktiskt en gnutta uppmärksamhet: Titta, lyssna, på människor, så kommer dom tala om vad dom behöver. Och lyssna in Anden, i Bibel och bön, så får du veta vad du ska göra.

Och det är sant att goda gärningar ger sann skönhet. Tänk efter, har du haft någon som har varit som en farfar eller mormor för dig. Var han eller hon vacker? Varför: För den ungdomliga hyn, eller för att ögon gnistrade av godhet och ett liv levt i att tjäna Gud genom att tjäna andra?

Personligen, om jag skulle se på en grupp i församlingen, som föredömen i goda gärningar, så skulle jag se dom äldre kvinnorna. Det finns så mycket ni gör, så där halvt i skymundan, av omsorgsfullt tjänande, som ger den här församlingen liv. Vilka dekorerar, vilka gör det trivsamt, vilka brygger mest kaffe, vilka tvättar? Det finns mycket mer gott som görs i församlingen, men utan er skulle vi ha ett hus, med er får vi ett hem. Vilka planerar utflykter? Vilka kan alltid få en att känna sig välkommen och värdefull? (Det är en del av de äldre männen också väldigt bra på.) Vilka får oss mest att känna oss som en familj?

Så det leder mig in till den sista frågan. Vad har detta med kön att göra. Varför riktas här just uppmaningen om goda gärningar specifikt till kvinnorna?

Jag har lärt mig en god grundidé, av Paulus och andra goda lärare: Om du har funderingar om manligt och kvinnligt, gå tillbaka till skapelseberättelsen, till Adam och Eva.

Här är kopplingarna jag ser mellan kvinnlighet och goda gärningar (de hänger förstås ihop): 1) Båda är livsbejakande. Det kvinnliga är *livsbejakande*, liksom goda gärningar. Själva namnet "Eva" betyder *liv, levande, livets källa*. Och goda gärningar ger liv, på många sätt. Det ger liv åt tron, åt församlingen, åt hopp i människors hjärtan. (*Mannen gav sin hustru namnet Eva, för hon blev mor till alla levande.*)

Det andra knyter an till frälsningen. Efter syndafallet blir smärtsamt barnafödande en förbannelse för kvinnan, men frälsningen från synden utlovas genom kvinnans moderskap. När Gud utlovar frälsning, en frälsare, så utlovar han det specifikt genom kvinnan. Gud ska sätta fiendskap mellan ormen och kvinnan, mellan ormens avkomma och kvinnans avkomma (säd, barn). Kvinnans avkomma ska besegra ormens avkomma *Han ska krossa ormens huvud*.

Nu kanske någon säger, det handlar om en enda kvinnas moderskap. Det var varken Eva eller någon av oss som födde, fostrade och frambringade världens frälsare. Men det finns en mycket intressant replik från Jesus, när någon kommer med bud om att hans mor och bröder letar efter honom. Jesus svarade: *Vem är min mor och mina bröder?* Han såg på dem som satt runt omkring och sade: *Här är min mor och mina bröder. Den som gör Guds vilja är min bror och syster och mor.*

Att vara bror till Jesus, det är nära, att vara syster, det är intimt, men att vara moder, är inte det den hedersammaste titeln han kunde ha gett till någon? Vem är nära, vem har omsorg som en mor? Vi talar ibland om det allmänna prästerskapet. (Det betyder att vi, tack vare Jesus, inte behöver en präst eller pastor för att medla mellan oss och Gud, att vi alla är präster, för vi genom Jesus alla kan vända oss direkt mot Gud.) Jag undrar nu om vi inte också skulle kunna se ett allmänt moderskap. Sant är ialla fall, att ni kvinnor, som tar hand om församlingen, Kristi kropp, som att vi är era barn och barnbarn, ni räknas som mödrar, Kristus räknar er som mödrar. Kristus kallar er sin syster och sin mor.

C.S. Lewis skriver om en procession, på väg till Den nya skapelsen. Huvudpersonen i berättelsen ser en parad, ungdomliga gestalter, pojkar och flickor som sjöng en himmelsk sång, och emellan dem gick musiker, och efter dem gick en **dam**, till vars ära allt detta skedde.

"Är det..." viskade jag till min guide.

"Nej då, det är någon du aldrig har hört talas om. Hennes namn på jorden var Sarah Smith, och hon bodde vid Golders Green."

"Hon tycks vara... en mycket betydelsefull person."

"Ja, hon är en av dom stora. Men du har väl hört att berömmelse i detta land och berömmelse på jorden är helt skilda ting."

"Och vilka är alla dessa unga män och kvinnor på hennes sidor?"

"Det är hennes söner och döttrar."

"Oj, hon måste ha haft en stor familj."

"Varje ung man eller pojke som träffade henne blev hennes son – var det så bara pojken som levererade matvaror. Varenda flicka som träffade henne var hennes dotter."

Goda gärningar. Skönheten i goda gärningar.

Och varför är den första uppmaningen riktad till män – be med upplyfta, heliga händer? Gud vet varför, men jag vill föreslå ett samband: När mannen och kvinnan har ätit av frukten, så gömmer de sig för Gud i buskarna. Och Gud kallar på mannen: **Var är du?** Mannen skäms, han litar inte på att Gud förlåter, så han skyller ifrån sig, från buskagen. *Kvinnan, hon gav mig att äta av frukten. Och det var du som gav mig kvinnan.*

Det ligger en form av kallelse till ansvar i Guds fråga till mannen. Men han tar det inte. Han tar ett steg tillbaka. Och det ligger i Paulus uppmaning till oss att be, en form av kallelse till initiativ, att ta ett steg framåt, som Adam aldrig gjorde. Jag ser en uppmaning att liksom våga lyfta den första armen i riktning mot Gud. Och hoppas, förstås, att fler ska följa efter. Kanske Gud fortfarande frågar först Adam, **Var är du?** Och vi kanske fortfarande är halvgömda i våra buskage, trots att vi har hört att Sonen tog straffet för våra synder, för att tvätta bort blodet från våra händer, för att klä oss i vita kläder. Och ett sorts återupprättande av den undflyende manligheten, utmaningen till oss är att våga, i våra livs olika sammanhang, ta klivet ut ur buskaget och svara Gud, inför människor: Jag är här. Och här är min familj, eller mina vänner, eller min församling. *Vi kanske kan be tillsammans?* Ett gott initiativ till bön tas nästan alltid emot. *Ska vi be tillsammans? Får jag be en bön?* Nästan alltid tas det emot. Och då växer Guds rike på jorden.

Och vi ska be tillsammans, här. Jag vill bjuda in till att gemensamt sträcka oss mot Fadern, i hyllning, i ödmjukhet, i rop på hjälp, i bön för mer av Andens närvaro i den här gemenskapen och genom oss. Om du har sett att dina händer är blodiga och smutsiga, så vet att änglarna firar i himlen för varje syndare som omvänder sig till Gud. *Om än era synder är röda som blod, ska de bli vita som snö*, är löftet i Jesaja, och det blir sant genom att vi går in under Kristus lyfta armar, som han höll upp i välsignelse när han togs upp till himlen, och som han håller uppe än, tror jag, i välsignande bön för dom sina. Under hans heliga händer kan inget blod bli kvar på våra händer!

Vi ber! Far, ha förbarmande med oss. Vi förtjänar inte att bli mötta och bönhörda av Dig. Men vi får sträcka oss mot Dig, för vi är inbjudna av Sonen, som sitter på din högra sida, och han kallar oss sina vänner, sina bröder och mödrar. I hans namn, kom med din Ande och laga vår trasiga gemenskap. Våra trasiga självbilder, våra brutna viljor. Det är bara i dig vi har en framtid och ett hopp. Herre kom och förvandla oss efter din vilja. Vi vill dö från oss själva, fångas upp av din famn, och leva för all den gemenskap du har skapat oss till. I alla goda gärningar du har förberett för oss. Vi har målet i sikte. Herre vi prisar dig för den du är, för att du är gemenskapens och kärlekens Gud. För att du inte låter ondskan gå ostraffad, men för att du tar emot, tröstar och upprättar alla som i sanning vänder sig till dig. Vi tackar dig för det vittnesbörd du har gett oss, som styrker oss och skapar drivkraft i oss att bära god frukt åt dig. Tack för Anden som du har gett oss till hjälp. *Hela denna församling. Låt oss leva ut hela ditt vittnesbörd. Med upplyfta händer. I Jesu namn. Amen.*